

nejpozději při prvním roku, pokud se týče při prvním ústním jednání namítati tuto stanovami založenou příslušnost spolkového rozhodčího soudu (§ 240 c. ř. s.). Neučinila-li tak a obmezila-li se pouze na to, že namítala jediné věcnou nepřislusnost okresního soudu, čímž — jak žalující strana případně uvádí, nepřímou sama projevila souhlas, aby sporná věc byla projednána řádným soudem, ovšem jiným soudem dle jejího domnění věcně příslušným, dala tím zřetelně na jevo, že na příslušnosti spolkového, smírčího soudu netrvá a srozuměna jest, by sporná věc na řádný soudní pořad vznesená tímto pořadem rozhodnuta byla. Důsledkem toho stihají dovolatelku důsledky, které § 104 j. n. pro obdobné případy stanoví, a dovolatelka nemůže býti nyní již slyšena se svou teprve v dovolání uplatněnou námitkou domnělé nepřipustnosti soudního pořadu. Z povinnosti úřední dlužno i ve vyšších stolicích k námitce tohoto druhu přihlížeti jen tehdy, je-li sporná věc dle zákonných předpisů působnosti řádných soudů vůbec odňata, čemuž však dle shora uvedených úvah není v tomto případě (§§ 42 j. n., 240, 477 čís. 6 c. ř. s.). Zbývá pojednati ještě o námitce, kterou dovolatelka s hlediska §u 503 čís. 4 c. ř. s. proti rozhodnutí druhé stolice uplatňuje v tom směru, že prý se přičí dobrým mravům, žádá-li se na ní placení insertů, jež nebyly uveřejněny, a že nemravnou a nicotnou jest již dotyčná doložka obsažená ve vstupním reversu. Námitka tato jest zcela neoprávněna a svědčí spíše o zneužívání zásady sdružené podpory a ochrany společných stavovských prospěchů a zájmů, již spolky tohoto druhu sloužiti mají a k vůli níž žalovaná sama za člena žalujícího svazu přistoupila. V rozsudcích nižších stolic bylo již případně vyloženo, že vzájemná hodnota za splnění závazky členů svazu záleží právě v této účinnější ochraně a podpoře společných i jednotlivých zájmů a prospěchu členstva. Zda tohoto vzájemného prospěchu se také skutečně docílí a zda prospěch ten jest úměrným příspěvkům členů, nelze zkoumati v tomto sporu, a bylo věcí vlastní úvahy žalované společnosti, než do svazu vstoupila. Vstoupila-li do něho, převzavši členské závazky, jest povinna, je vůči spolku jako druhé smluvní straně plniti, a nelze seznati, v čem by spočívala nemravnost nároku žalujícího svazu na splnění těchto závazků, když svaz byl k vymíněnému vzájemnému plnění ochoten, při čemž žalující spolek po právní stránce správně poukazuje k tomu, že jde o t. zv. smlouvu insertní, již posuzovati jest dle norem o smlouvách o dílo (§§ 1165, 1168 a násl. obč. zák.).

Čís. 4773.

Útraty stávají se samostatnou pohledávkou teprve tím, že byly pravoplatně prisouzeny. Nejsou dotčeny vyrovnacím řízením, byly-li pravoplatně prisouzeny teprve za tohoto řízení.

(Rozh. ze dne 4. března 1925, R I 145/25.)

V exekčním řízení ku vydobytí útrat, jež byly pravoplatně prisouzeny teprve za vyrovnacího řízení o dlužníkově jmění, navrhl dlužník,

by byl odložen výkon povolené exekuce zájmem, uschováním a prodejem svršků. Soud první stolice návrhu vyhověl, rekursní soud nařídil výkon exekuce. Důvody: Dle §u 10 (4) cís. nař. ze dne 10. prosince 1914, čís. 337 ř. zák. pohledávky z právních jednání dlužníka a vyrovnávacího správce, na jeho místě jednajícího, která jsou jim dovolena podle ustanovení vyrovnacího řádu k dalšímu vedení obchodu, nejsou dotčeny vyrovnacím řízením. Takovou pohledávkou jsou útraty, vzešlé vedením sporu za vyrovnání, a není tudíž zákonné překážky, aby exekuce pro ně povolená nebyla vykonána.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Ze spisů je zjevné, že vymáhající věřitel dobývá exekučně útraty, které mu byly jako žalovanému, zvítězivšímu ve sporu s nynější dlužnicí, přiřčeny soudy první a druhé stolice. Útraty tyto staly se samostatnou pohledávkou teprve, když byly pravoplatně přisouzeny rozsudkem odvolacího soudu ze dne 24. září 1924. Je-li nesporno, že vyrovnávací řízení o jmění dlužníka bylo vyhlášeno dne 18. srpna 1924, vznikla vymáhaná pohledávka až po zahájení vyrovnávacího řízení a jeho právní účinky ji nepostihují, takže lze k jejímu vydobytí vésti exekuci na movité jmění dlužníkově bez ohledu na vyrovnávací řízení, jak již správně odůvodnil soud rekursní.

Čís. 4774.

Má-li rozhodčí výrok podle §u 46 zákona o myslivosti pro Čechy ze dne 1. června 1866, čís. 49 z. zák. býti exekučním titulem, musí nejen právní moc, nýbrž i vykonatelnost býti potvrzeny rozhodčí.

(Rozh. ze dne 4. března 1925, R I 176/25.)

Žádosti vymáhajícího věřitele, by byla povolena exekuce na základě rozhodčího výroku, vydaného podle §u 46 zákona o myslivosti pro Čechy ze dne 1. června 1866, čís. 49 z. zák., soud první stolice vyhověl, rekursní soud exekuční žádost zamítl. Důvody: Dle §u 54 odstavec druhý ex. ř. dlužno návrh na povolení exekuce na základě rozhodčího výroku (§ 1 čís. 16 ex. ř.) doložiti potvrzením rozhodčích o pravoplatnosti a vykonatelnosti rozhodčího výroku. Tomuto požadavku neodpovídá protokol ze dne 28. července 1924, na jehož základě se žádá o povolení exekuce, a pouhé potvrzení soudní kanceláře na téže listině, že proti rozhodnutí smírčího soudu honebního stížnost podána nebyla, nemůže tento zákonný požadavek nahraditi, neboť není jím prokázáno, že rozhodnutí smírčího soudu také řádně odpůrci bylo doručeno, jak to vyžaduje ustanovení §u 592 c. ř. s. odstavec druhý a 594 c. ř. s. odstavec druhý a že tudíž jest následkem nevznesení stížnosti zrušovací pravoplatné. Vzhledem k této zákonné podmínce, ku které jest soudu při vyřízení exekuční žádosti přihlídati, musila býti žádost exekuční zamítnuta.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.